

Sygn. akt IV U 401/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasieński
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 maja 2018 r. w S.

odwołania B. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 22 kwietnia 2016 r. Nr (...)

w sprawie B. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala B. G. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 14 października 2015 roku do dnia 04 grudnia 2020 roku;

II. nakazuje pobrać od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Siedlcach) na rzecz adw. M. C. kwotę 439,20 (czterysta trzydzieści dziewięć złotych i dwadzieścia groszy) w tym podatek VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej z urzędu.

Sygn. akt IV U 401/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 kwietnia 2016 r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748) odmówił ubezpieczonej B. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż Komisja Lekarska ZUS w dniu 7 kwietnia 2016 r. orzekła, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. G. wskazując, iż w poprzednio miała przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy. Ubezpieczona nadal jest osobą schorowaną i nie może podjąć pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na argumentację wyrażoną w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. G., urodzona (...), posiada wykształcenie podstawowe. Dotychczas wykonywała prace fizyczne, będąc zatrudniona m. in. jako ekspedytor poczty, pomoc kuchenna oraz listonosz (bezsporne, dokumentacja pracownicza akta rentowe).

Ubezpieczona w okresie od 29 kwietnia 2010 r. do 30 kwietnia 2014 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (bezsporne, informacja k. 13 akt rentowych, decyzja z dnia 2 maja 2012 r. k. 48 akt rentowych-tom z wniosku z dnia 29 kwietnia 2010 r.).

Po tej dacie ubezpieczona ubiegała się o przyznanie na dalszy okres prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Decyzją z dnia 28 maja 2014 r. organ rentowy odmówił ubezpieczonej przyznania tego prawa. B. G. zaskarżyła tę decyzję, jednakże Sąd Okręgowy w Siedlcach w wyroku z dnia 15 stycznia 2016 r. sygn. akt IV U 640/14 oddalił odwołanie ubezpieczonej (odpis wyroku k. 67 akt rentowych-tom z wniosku z dnia 29 kwietnia 2010 r.).

B. G. w dniu 14 października 2015 r. (data prezentaty) złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku ze złożeniem tego wniosku, została skierowana na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w dniu 22 marca 2016 r. orzekł, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Na skutek sprzeciwu ubezpieczonej, została ona przebadana przez Komisję Lekarską ZUS, która w dniu 7 kwietnia 2016 r. uznała, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. W związku z tym, zaskarżoną decyzją z dnia 22 kwietnia 2016 r. pozwany organ rentowy odmówił przyznania ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (akta rentowe-tom z wniosku z dnia 14 października 2015 r.).

W toku postępowania odwoławczego sporządzono trzy opinie celem ustalenia istnienia u ubezpieczonej niezdolności do pracy.

Pierwszy zespół biegłych składający się z psychiatry, onkologa, ortopedy-traumatologa oraz neurologa pomimo rozpoznania u ubezpieczonej zmian dyskopatyczno-zwyrodnieniowych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego z przewlekłym zespołem bólowym, obecnie bez zespołu korzeniowego i bez upośledzenia funkcji ruchowej, stanu po meniscektomii obustronnej kolana lewego w maju 2015 r., chondropatii rzepki I stopnia, stanu po operacji ZCN ręki prawej w 2007 r., zaburzeń adaptacyjnych u osoby ze zmianami organicznymi w ośrodkowym układzie nerwowym, stanu po usunięciu macicy z przydatkami z powodu raka jajnika prawego w 2006 r., uznał badaną za zdolną do pracy. Stopień zaawansowania schorzenia układu ruchu i stan neurologiczny nie naruszają sprawności organizmu w stopniu kwalifikującym do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy zawodowej zgodnej z kwalifikacjami oraz dotychczas wykonywanej przez ubezpieczoną. Aktualny stan morfotyczno-czynnościowy stawu kolanowego lewego pozwala na wykonywanie przez ubezpieczoną pracy zarobkowej w zawodzie kucharza i listonosza. B. G. jest od czerwca 2015 r. leczona psychiatrycznie z powodu objawów depresyjnych reaktywnie do trudnej sytuacji życiowej. Wykonane testy psychologiczne wskazują na istnienie zmian organicznych w o.u.n. Ubezpieczona demonstrowa zaburzenia sfery emocjonalno-motywacyjnej osobowości z drażliwością, skłonnością do dysforii, apatią, dużym poczuciem niewydolności psychofizycznej. Charakter oraz stopień nasilenia aktualnych objawów psychopatologicznych nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. Ze względu na rozpoznanie histopatologiczne ubezpieczona wymaga stałej kontroli onkologicznej, ale z powodów onkologicznych nie jest niezdolna do pracy zawodowej (opinia wraz z uzupełnieniem k. 31-32 oraz k. 60-61).

Drugi zespół biegłych w osobie urologa, pulmonologa, chirurga oraz neurologa rozpoznał u B. G. istnienie przewlekłego zapalenia oskrzeli, zmian zwyrodnieniowo-wytwórczych kręgosłupa szyjnego i lędźwiowo-krzyżowego oraz dyskopatyczne na tych poziomach, bez objawów ubytkowych, bez objawów korzeniowych, stanu po artroskopii kolana lewego z powodu uszkodzenia łąkotki, stanu po operacji zespołu cieśni nadgarstka prawego, stanu po ataku kolki nerkowej lewostronnej oraz nietrzymanie moczu o typie mieszanym w trakcie diagnostyki. Schorzenia te nie sprowadzają na ubezpieczoną niezdolności do pracy. Biegli nie stwierdzili przeciwwskazań do pracy ze względu na stan układu oddechowego, układu neurologicznego oraz stan narządu ruchu. W chwili obecnej również z przyczyn z zakresu

urologii ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy. Biegła neurolog w trakcie badania nie rozpoznała u ubezpieczonej objawów korzeniowych. Pojawiają się one w okresie bólowym kręgosłupa i są objawami zmiennymi. Okoliczność, iż w karcie pobytu szpitalnego z 2016 r. stwierdzono istnienie tych objawów, nie oznacza, iż opinia diagnoza biegłych jest wadliwa, albowiem objawy korzeniowe pojawiają się i zanikają w zależności od fazy bólowej choroby (opinia wraz z uzupełnieniem k. 88-88v oraz k. 121).

Biegła lekarz specjalista z zakresu medycyny pracy stwierdziła, iż rozpoznane u ubezpieczonej schorzenia (rozpoznane przez w/w biegłych oraz ponadto hipercholesterolemia, otyłość, stan po operacji żyłaków prawej kończyny w 2013 r.), stopień ich zaawansowania, zgłaszane dolegliwości (m. in. trudności z chodem, nietrzymanie moczu, dolegliwości bólowe po jedzeniu i zwracanie jedzenia) oraz ograniczenia ruchowe są przeciwwskazaniem do pracy na zajmowanych stanowiskach pracy jak również do ciężkiej i średniociężkiej pracy fizycznej, pracy na wysokości oraz pracy wymagającej chodzenia. Powyższe, w ocenie biegłej, mając na względzie całokształt stwierdzonych schorzeń oraz rodzaj wykonywanej pracy, sprowadza na ubezpieczoną częściową niezdolność do pracy od daty złożenia wniosku o rentę, tj. 14 października 2015 r., do 4 grudnia 2020 r. (opinia wraz z uzupełnieniem k. 154-155, 170 oraz 182).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w jednym z okresów wskazanych w ustawie.

Definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ust. 1 przywołanej ustawy. Niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Zgodnie z ust. 3 tego samego artykułu, częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Sporną okolicznością na gruncie niniejszego postępowania było, czy, a jeśli tak, to od kiedy, ubezpieczona jest niezdolna do pracy.

W celu ustalenia spornej okoliczności Sąd zasięgnął dowodu z trzech opinii biegłych. Wskazać na wstępie należy, iż każda z wydanych opinii została przygotowana przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę. Sporządzenie każdej z opinii zostało poprzedzone analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej oraz jej badaniem.

Biegli doszli do odmiennych wniosków. Dwa zespoły biegłych uznały, iż ubezpieczona jest zdolna do pracy. Tymczasem biegła lekarz specjalista z zakresu medycyny pracy, mając na uwadze całokształt schorzeń ubezpieczonej oraz rodzaj wykonywanej przez nią pracy, uznał ją za częściowo niezdolną do pracy od 14 października 2015 r. do 4 grudnia 2020 r.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do postanowienia z dnia 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98, opinia biegłego podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 czerwca 1970 r. I CR 224/70 (LEX nr 6750) zauważył, iż kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu prawidłowości – z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego - rozumowania przeprowadzonego w uzasadnieniu opinii (art. 285 kpc), które doprowadziło do wydania przez biegłego takiej a nie innej opinii. Jeżeli opinie dwóch lub więcej biegłych są ze sobą sprzeczne, ocena i ewentualne przyznanie przewagi jednej z opinii nad drugą powinno być oparte na gruntownej i wnikliwej analizie treści uzasadnienia każdej z tych opinii, nie może opierać się wyłącznie na przewadze autorytetu jednego z biegłych nad drugim. Odnosząc się do powyższych uwag Sąd Okręgowy stwierdza, iż analiza uzasadnienia sporządzonych

na potrzeby niniejszego postępowania opinii prowadzi do wniosku, iż opinia specjalisty z zakresu medycyny pracy z powodu sposobu sformułowania wyrażonych w niej wniosków, zasługuje na przyznanie jej największej mocy dowodowej.

Należy pamiętać, iż biegła z zakresu medycyny pracy dokonała oceny stanu zdrowia w świetle całokształtu schorzeń ubezpieczonej oraz pod kątem wykonywanych przez nią czynności zawodowych. Tymczasem poszczególni biegli opiniowali w zakresie swych specjalności. Stąd też miarodajną okazała się ocena uwzględniająca całokształt stanu zdrowia ubezpieczonej z uwzględnieniem rodzaju świadczonej przez ubezpieczoną pracy, na którą składało się zatrudnienie w charakterze pracownika fizycznego.

W tym świetle jako nieuzasadnione określić należy podniesione przez organ rentowy zarzuty do opinii biegłej z zakresu medycyny pracy. Zastrzeżenia organu rentowego stanowią polemikę z wnioskami, do których doszła biegła z zakresu tej specjalności. Jednocześnie, zgłoszony przez ZUS wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy zasługiwał na oddalenie jako zbędny do wydania rozstrzygnięcia wobec należytego wyjaśnienia spornej okoliczności.

W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że ustalenia Sądu wskazują na spełnienie przez ubezpieczoną przesłanki do nabycia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w nawiązaniu do art. 57 ust. 1 oraz art. 61 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W myśl ostatniego z przywołanych przepisów, prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy. Ubezpieczona jest natomiast częściowo niezdolna do pracy i stan ten istnieje od 14 października 2015 r. Poprzednio, tj. do dnia 30 kwietnia 2014 r. była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Czas dzielący dwie przywołane daty jest krótszy niż 18 miesięcy. A zatem, ubezpieczona spełniła warunki do nabycia prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Reasumując, stwierdzić należy, iż B. G., jako osoba częściowo niezdolna do pracy, jest uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 14 października 2015 r. do 4 grudnia 2020 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Ubezpieczona była reprezentowana w toku procesu przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika. Z tego tytułu, Sąd, na podstawie § 15 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t. j. Dz. U. z 2015 r. poz. 1801), przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adwokata wynagrodzenie w kwocie 439,20 zł.